

TẬP 22

HỒI 224

Hội Tụ

Toàn thân Chu Nhất Tiên lúc này như bị một lớp bụi che phủ, cơ hồ như mới nằm trong cổ quan tài kia một lúc, mấy phần tiên phong đạo cốt đã hoàn toàn biến sạch sành sanh hết cả.

Tiểu Bạch nhìn lão một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, tự nhiên là không hỏi những câu vô vị như là có phải lão tự chui vào nằm trong quan tài hay không, mà trực tiếp hỏi luôn: "Làm sao lão lại nằm trong quan tài thế?"

Chu Nhất Tiên cười gượng gạo đáp: "Tự nhiên là lão phu bị người ta bắt ném vào trong đó rồi."

Tiểu Bạch đảo mắt, liếc nhìn về phía căn phòng nhỏ màu đen, nói: "Thế lão có có biết bên trong hai cổ quan tài bên cạnh mình là ai không?"

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: "Bên trái là tôn nữ Tiểu Hoàn của ta, bên phải là Dã Cầu đạo nhân."

Tiểu Bạch hứ nhẹ một tiếng, lừ mắt nhìn Chu Nhất Tiên một cái, làm lão hơi bị lúng túng ngẩn ngừ, nhưng lúc này thì cũng không thể để ý đến thể diện làm gì nữa, vội vàng chấp tay thành khấn cầu xin Tiểu Bạch: "Vị đại tiên này... đại tiên... đại phát từ bi... nếu đã cứu lão phu, xin hãy thuận tay cứu luôn hai người bọn họ với!"

Tiểu Bạch nhún nhún vai, bước hai bước vào trong căn phòng tối, đột nhiên chau mày lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, rồi quay người lại nhìn Chu Nhất Tiên, trên mặt có thêm mấy phần dị dạng, cứ nhìn Chu Nhất Tiên dăm dăm.

Chu Nhất Tiên bị nàng nhìn như vậy, cũng cảm thấy mất tự nhiên, cười khan một tiếng hỏi: "Cô nương... cô nương nhìn gì vậy?"

Tiểu Bạch trừng mắt lên nhìn lão: "Vừa rồi lão gọi ta là gì?"

Chu Nhất Tiên "A" lên một tiếng, lui lại hai bước, trên mặt lộ ra vẻ hối hận.

Tiểu Bạch lại chăm chú nhìn lão thêm một lượt nữa, nhặt nhẹo nói: "Ta đã coi thường lão rồi... không ngờ lão có thể nhìn ra thân phận của ta."

Chu Nhất Tiên cười khổ, chấp tay nói: "Cô nương... cô nương... lão phu không hề có ý khác, chỉ là thuận miệng nói ra một câu không nên nói mà thôi. Cô nương bớt giận, bớt giận."

Tiểu Bạch nhân lúc này cẩn thận quan sát lại Chu Nhất Tiên thêm một lượt nữa, phát hiện thấy lão đầu này cước bộ rối loạn, khí huyết không đủ, đích thực không phải là bậc chân tu có đạo hạnh cao thâm, chỉ là không hiểu vì sao, nhãn quang của lão lại có thể lợi hại đến vậy, so với rất nhiều kẻ tu đạo thành danh trên giang hồ thì còn sắc bén hơn bội phần.

Trong lúc Tiểu Bạch đang băn khoăn suy nghĩ, thì trong lòng Chu Nhất Tiên cũng có thêm mấy phần lo lắng, chỉ là không thể làm được gì, đành cố gượng cười nói với Tiểu Bạch: "Cô nương xin hãy đại phát thiện tâm, đi cứu người trước có được không?"

Tiểu Bạch hừ nhẹ một tiếng, lườm Chu Nhất Tiên một cái làm lão lập tức cảm như hết, lặng lẽ lùi lại một bước, còn định nói thêm gì nữa nhưng chỉ thấy Tiểu Bạch khẽ lắc mình một cái đã biến mất trong căn phòng tối đen đó, chỉ trong giây lát đã nghe thấy tiếng nổ âm âm vang lên liên miên bất tuyệt, rồi kể đó là những tiếng vù vù quái dị từ trong phòng vang ra ngoài.

Một lát sau, Chu Nhất Tiên chợt thấy trước mắt tối sầm lại, vội vàng kêu lên một tiếng: "Ồi cha!", rồi lập tức co chân chạy ra xa. Chỉ thấy hai cổ quan tài vừa rồi mới đặt trong căn phòng đó đã bị Tiểu Bạch ném bay ra ngoài.

"Ầm! Ầm!"

Hai cổ quan tài nặng nề rơi xuống đất, làm bụi đất trong đình viện bay lên mù mịt, so với vừa rồi thì chỉ có hơn chứ không kém. Một lúc sau, giữa làn bụi ấy vang lên tiếng ho của một nam một nữ, Tiểu Hoàn và Dĩ Cầu đạo nhân quả nhiên đã loạng choạng chạy ra.

Chu Nhất Tiên cả mừng, vội vàng chạy tới, kéo hai người ra một bên, hỏi nọ hỏi kia, Tiểu Bạch không biết từ lúc nào cũng đã bước ra khỏi gian phòng nhỏ, đứng một bên nhìn đáng vẻ mừng rỡ hoan hỉ của ba người. Nhưng sắc mặt nàng rõ ràng đã có thêm mấy phần ngưng trọng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào trong góc tối om của căn phòng nhỏ kia.

Lúc này bụi đất đã dần lắng xuống, Tiểu Bạch đứng yên bất động, còn bọn Chu Nhất Tiên ba người mới thoát khỏi đại nạn, đáng lẽ ra phải rất vui mừng mới đúng, nhưng không hiểu sao lúc này lại như có vẻ đang tranh chấp điều gì, cụ thể có lẽ là Chu Nhất Tiên nói ra gì đó, nhưng Tiểu Hoàn lại kiên quyết phản đối, còn Dĩ Cầu đạo nhân

thì vẫn như trước, chỉ nhìn hai người tranh cãi, còn bản thân thì chẳng phát biểu ý kiến gì sất.

Tiểu Bạch đứng nhìn bọn họ nói chuyện một lúc lâu mà dường như vẫn không thể thống nhất được ý kiến, bất giác cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, chậm rãi cất bước đi lại gần. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên nhíu chặt hai hàng lông mày lại, mặt mũi nói: "Được rồi! Đừng nói nữa! Bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, bằng không tên ma đầu kia mà trở lại, chúng ta sẽ chết không chỗ chôn thây thật đó."

Tiểu Hoàn cười nhạt nói: "Vậy người bên trong kia phải làm thế nào?"

Chu Nhất Tiên ngậy người ra, có lẽ trong lòng cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn quyết không chịu nhận thua, cố cãi bằng được: "Tiểu hài tử như con thì hiểu biết gì, người ấy đã bị trúng phải kỳ thuật Tru Tâm Tỏa, thêm nữa bên ngoài quan tài còn có cấm chế khác nữa, chúng ta chẳng nào không cứu nổi y, chỉ bằng đi trước còn hơn. Bằng không cứ dây dưa kéo dài ở đây mãi thế này, tên ma đầu quay lại, chúng ta không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao?"

Tiểu Hoàn tức giận nói: "Gia gia, người lại nói lung tung rồi. Hôm đó rõ ràng là người ấy vì chúng ta nên mới bị ma đầu cầm giữ, chúng ta làm sao vong ân phụ nghĩa như thế được chứ?"

Chu Nhất Tiên lắc đầu lia lịa nói: "Sai rồi, sai rồi. Hôm ấy y bị cầm giữ là thật, nhưng vì chúng ta thì hoàn toàn không phải. Theo lão phu thì với đạo hạnh cao tuyệt của tên ma đầu đó, chúng ta tự nhiên là kém rất xa, song người giúp chúng ta kia cũng tuyệt đối không thể bằng được."

Tiểu Hoàn bĩu môi nói: "Thế nào thì chúng ta cũng không thể bỏ lại y như thế được."

Chu Nhất Tiên nhíu mày ra vẻ khổ sở, đang định lên tiếng tiếp tục khuyên nhủ tôn nữ ngoan cố của mình thì đột nhiên nghe thấy Tiểu Bạch cất tiếng: "Người kia và cả tên ma đầu mà lão nói, rốt cuộc là kẻ nào vậy?"

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đều ngẩn người, sau đó song song lắc đầu. Tiểu Bạch lại đưa mắt nhìn sang Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía khác, rồi nói: "Ba người chúng tôi đều là kẻ tầm thường, làm sao biết được chuyện của những người đó, chỉ sợ thôi đã chủ sợ chết khiếp rồi, làm sao mà biết được chứ."

Tiểu Bạch khẽ chau mày, nếu nói nữ tử và đạo nhân mặt mũi cổ quái giống con chó đứng bên cạnh nàng không biết thì nàng chẳng hề hoài nghi, song lão già Chu Nhất

Tiên này thì cực kỳ quái dị, nàng có thể khẳng định là lão đang giấu giếm điều gì đó, chỉ là Chu Nhất Tiên cứ một mực nói không biết, nên dù nàng có hoài nghi, cũng đành vô kế khả thi, cuối cùng đành phải nén lại tâm trạng tò mò nghi hoặc ấy của mình, quay sang hỏi Tiểu Hoàn: "Tiểu cô nương, có còn nhớ người đã giúp ba người và tên ma đầu dùng pháp bảo gì không?"

Từ lúc mới nhìn thấy Tiểu Bạch, trong lòng Tiểu Hoàn đã thấy rung động, trước nay nàng vốn rất tự phụ về sắc đẹp của mình, nhưng khi đối diện với dung mạo điểm tuyệt thiên hạ, kiều mị vô song của Tiểu Bạch, đặc biệt là vẻ quyến rũ lúc nào cũng ẩn hiện trong đôi mắt long lanh của nàng, phong thái thành thực yếu điệu, quả thật bất luận thế nào Tiểu Hoàn cũng không thể bì kịp.

Trong lòng nàng đã cảm thấy có ba bốn phần yêu thích đối phương, huống hồ Tiểu Bạch còn là ân nhân cứu mạng của ba người nữa, nên cảm giác lại càng thân thiết, nên khi thấy Tiểu Bạch mỉm cười hỏi mình, Tiểu Hoàn chỉ thấy ánh mắt của nữ tử này dịu dàng như nước vậy, bản thân mình cũng là nữ tử, nhưng trong lòng cũng không khỏi bồi hồi, tim đập loạn nhịp, lúc nói chuyện cũng trở nên khẩn trương lắp bắp.

"À... cái... cái gì?"

Chu Nhất Tiên và Dã Cửu đạo nhân đứng bên cạnh nàng đều có chút hơi bất ngờ, tròn mắt nhìn Tiểu Hoàn. Tiểu Bạch mỉm cười, rồi lại hỏi lại một lần nữa, Tiểu Hoàn giờ mới định thần, tự mắng mình một câu, rồi cúi đầu nhìn xuống đất, lí nhí đáp: "Chuyện này thì tôi không biết, người đã giúp chúng tôi đó... đạo hạnh của y rất cao, dùng một cây tiên kiếm, dài ba thước, màu vàng đỏ. Lúc thi triển thì uy lực vô song, giống như một luồng hỏa diệm đỏ rực vậy..."

"Xích Diệm?"

Một tiếng kêu thẳng thốt, mang theo mấy phần kinh ngạc mừng rỡ và khẩn trương đột nhiên vang lên từ bên ngoài cánh cửa đình viện. Cả bốn người bọn Tiểu Bạch đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thì thấy một bạch y nữ tử thanh lệ xuất trần thình lình xuất hiện, tay nàng cầm một thanh tiên kiếm màu lam nhạt, hào quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết ngay là chí bảo thuộc hàng thượng phẩm. Còn dung mạo của nữ tử này, so với Tiểu Bạch thì đúng là khó phân cao hạ, cũng thuộc hàng nhân gian tuyệt sắc.

Nữ tử này không phải là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, Thanh Vân Môn thì còn ai vào đây được nữa?

oOo

Bên dưới Thanh Vân Sơn, trong đồng hoang tàn của Thảo Miếu Thôn.

Bên dưới những bức tường đổ nát, trong đám cỏ hoang um tùm, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng côn trùng rả rích, khiến nơi đây đã hoang vắng lại càng thêm thê lương.

Bóng đêm mù mịt, bầu trời phủ kín mây đen, chỉ có mấy ngôi sao nhấp nháy phát ra những tia sáng yếu ớt là vẫn còn ngoan cường lộ đầu ra ngoài, rọi xuống nhân gian một chút ánh sáng nhỏ nhoi.

Ở một góc thôn, bên một bức tường đã sập xuống quá nửa, Quỷ Lệ lặng lẽ ngồi dựa lưng vào tường đất, bên cạnh hắn là con khỉ nhỏ Tiểu Hôi đang nằm dưới đất, đầu gối lên đùi hắn, tứ chi duỗi thẳng, ngủ khò khò...

Quỷ Lệ không ngủ, đôi mắt hắn vẫn mở trừng trừng, lặng lẽ quan sát từng gốc cây ngọn cỏ, từng tấc đất, từng ngôi nhà đổ nát.

Nơi này là cố hương của hắn, là nơi hắn đã trải qua tuổi thơ hạnh phúc, chỉ là thời gian quá vô tình, tất cả những chuyện ấy cuối cùng đều đã trở thành ký ức, chỉ còn lưu lại một đồng trống đổ nát, khiến cho người ta phải thổn thức thở dài.

Thế nhưng, con người ta sống là vì thứ gì?

Quỷ Lệ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm.

Không hiểu trên trời kia liệu thật sự có thần tiên ma quỷ có thể nghe thấu tiếng lòng của thế nhân hay không?

Con khỉ Tiểu Hôi mấp máy miệng, phát ra những tiếng phì phì, xoay người rúc đầu vào lòng Quỷ Lệ, rồi lại tiếp tục ngáy khò khò.

Có lẽ nó nằm mơ thấy thứ đã quá mà nó thích ăn nhất chăng?

Quỷ Lệ thu hồi mục quang, nhìn xuống con khỉ trong lòng mình, đưa tay nhẹ vuốt lên đầu nó, những sợi lông tơ trên đầu Tiểu Hôi rất mềm mại, truyền vào tay hắn một chút hơi ấm.

Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười, một nụ cười ôn hòa và đơn thuần, phẳng phai như đứa trẻ nhiều năm trước đã từng hoan hỉ hò hét chạy vòng quanh trong thôn này vậy.

Gió đêm lạnh lẽo, xa xa dường như có người đang thủ thỉ thì thầm, cỏ cây rung rinh theo gió, gió cũng mang theo mùi hương dịu nhẹ của lá cỏ nhàn hoa.

Hắn nhắm mắt lại.

Một đêm thật yên tĩnh, thật yên bình...

Đột nhiên con khỉ Tiểu Hôi giật mình trở dậy, ba con mắt cùng lúc mở bừng, nhấc đầu khỏi đùi Quỷ Lệ, từ từ nhóm lên, cơ hồ như đang lắng nghe gì đó. Cùng lúc ấy, hai hàng lông mày của Quỷ Lệ cũng chau lại, nụ cười còn phảng phất trên khóe miệng giờ đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Hắn từ từ mở mắt, thế giới trước mắt vẫn là thế giới ấy.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Hôi, con khỉ lập tức bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn hắn, ba con mắt không ngừng đảo đi đảo lại, nhưng cũng không ngủ nữa, mà từ từ ngồi dậy, đưa tay lên gãi gãi đầu, sau đó nhún chân nhảy lên vai Quỷ Lệ, không ngừng nhìn ngó khắp xung quanh.

Quỷ Lệ vẫn ngồi yên trong góc tường, trước mặt hắn, bức tường đồ nát vừa hay che chắn hết cả người, nhưng những khe nứt chạy ngang dọc khắp tường, lại cho cũng cho phép hắn nhìn được ra bên ngoài.

Một nơi hoang lương thế này, ban ngày có người đến cũng là chuyện hiếm, lẽ nào trong đêm tối không trăng mờ mịt này lại có chuyện gì xảy ra bất ngờ hay sao?

Một không khí kỳ dị bất ngờ bao trùm lên cả khu hoang phế, trực giác của Quỷ Lệ cũng cảm nhận được điều gì đó, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn. Trận dạ phong cũng trở nên lạnh lẽo như âm phong từ Cửu U địa phủ thổi về, thấu xương thấu cốt, chỉ là cái lạnh này không phải cái lạnh ngoài da thịt, mà là một thứ ảo giác như kinh mạch đều bị đông cứng lại từ bên trong vậy. Trong luồng âm phong kỳ dị đó, một bóng đen từ trên trời nhảy xuống, vô thanh vô tức hạ thân giữa vùng hoang phế.

Ở phía xa, Quỷ Lệ vẫn lặng yên chăm chú quan sát bóng người mới đến qua khe hở nhỏ trên bức tường trước mặt, nhưng trong lòng đã chấn động không nhỏ. Trên người kẻ mới đến còn chưa biết là ai này có một thứ sức mạnh tà ác mà lần đầu tiên hắn mới thấy, cho dù cách một khoảng khá xa, nhưng trong bóng tối, hắn vẫn cảm thấy huyết dịch toàn thân mình như sôi lên vậy. Nhưng một cao nhân có tu hành đáng sợ như vậy, tại sao lại đến Thảo Miếu Thôn hoang phế không một bóng người vào lúc canh ba nửa đêm như vậy?

Quỷ Lệ nghĩ mãi mà cũng không hiểu, cuối cùng chỉ đành tiếp tục quan sát bóng người kia.

Rất mau chóng, hắn đã phát hiện ra điểm kỳ quái. Hắn phát hiện người kia lần vào bóng đêm hoàn toàn không phải vì y mặc hắc y, mà là vì toàn thân từ trên xuống

dưới của kẻ này đều được một tầng hắc khí không ngừng chuyển động che phủ, khiến người ta khó có thể nhìn rõ chân diện mục của y.

Quỷ Lệ càng lúc càng thấy nghi hoặc, càng chú tâm quan sát người lạ hơn. Có điều sau khi kẻ này hạ thân xuống đất, y chẳng hề có bất kỳ một động tác nào, cứ chỉ đứng yên một chỗ, không hề động đậy một lúc thật lâu.

Quỷ Lệ đang mê hoặc không hiểu chuyện gì xảy ra, thì bóng đen kia bất chợt động đậy, sau đó chậm chậm bước về phía trước. Quỷ Lệ nhú chặt mày, lạnh lùng quan sát bóng đen.

Mắt thấy bóng đen kia giẫm chân lên bãi cỏ, chậm chậm đi qua những bức tường đổ nát, ánh mắt Quỷ Lệ dính chặt trên người y, cũng từ từ di động theo, bóng đen dường như không có một mục tiêu nhất định, thoạt nhìn cứ như đi dạo một vòng vậy. Quỷ Lệ từ nhỏ đã lớn lên ở thôn Thảo Miếu này, đối với mỗi nhánh cây ngọn cỏ đều hết sức thân thuộc, nhưng cũng không nhìn ra rốt cuộc người này muốn đi về phía nào, chỉ là bóng đen ấy cứ không ngừng đi đi lại lại như đang tìm kiếm gì đó vậy. Một lúc lâu sau y mới dừng bước, tựa hồ như đã phát hiện ra điều gì đó vậy. Quỷ Lệ thoáng động tâm, vội vàng nhìn theo ánh mắt của đối phương, đột nhiên trong lòng như thất lại, thì ra hắc nhân kia đang đứng trước Thảo Miếu đã nguội lạnh từ lâu.

Hắc khí vẫn bao trùm chung quanh người lạ mặt, chậm chậm bước vào trong ngôi tiểu miếu, nhưng y không bước vào trong, mà chỉ đứng ngậy người ra ở bên ngoài. Quỷ Lệ nhìn từ phía sau, chỉ thấy đối phương chăm chú quan sát thảo miếu một lượt, đột nhiên nhấc tay lên, một tiếng rít lạnh lóat đột nhiên vang lên giữa bàn tay y.

Trong giây lát, chỉ thấy từ luồng hắc khí bao bọc quanh kẻ ấy phóng ra một tia nhỏ, hóa thành một mũi tên đen, phóng vút đi, bay thẳng tới một cây cột đã bị tàn phá nặng nề bên trong miếu.

Quỷ Lệ đột nhiên thấy tay mình siết chặt lại thành nắm đấm tự bao giờ, nhưng hấn vẫn nhẫn nại chờ đợi, trấn định tâm thần, lặng lẽ tiếp tục quan sát.

Mũi hắc tiễn này mới nhìn đã biết uy lực cực lớn, quả nhiên chỉ trong nháy mắt đã bắn vào cây cột đá hư hại. Chỉ nghe "rầm rầm" một tiếng, thạch trụ vốn đã bị thời gian tàn phá lập tức vỡ nát, đá vụn bay tung tóe, nhưng quái dị hơn là đúng lúc ấy, nơi đó liền đột nhiên xuất hiện năm đạo u quang, âm khí tràn lan, rồi năm bóng u hồn hiện ra.

Nhất thời, bốn bề âm khí đại thịnh, tiếng quỷ hú ma kêu vang lên ù ù, Quỷ Lệ lập tức hiểu ra, trên mặt thoáng hiện sắc giận. Thảm án năm xưa ở Thảo Miếu Thôn, số người bị chết oan cũng đến hơn hai trăm, Nhiều người chết uống như vậy, oán niệm tự nhiên không phải tầm thường, chỉ là nơi này ở ngay bên dưới Thanh Vân Môn, năm xưa

lại được Thanh Vân Môn phái người xuống làm phép hóa giải bớt ma khí, giúp rất nhiều âm hồn không chịu rời khỏi dương gian đi luân hồi, coi như là một sự bồi thường cho thôn Thảo Miếu.

Chỉ là không hiểu vì sao đến tận lúc này trong phá miếu vẫn còn rất nhiều u hồn lớn vồn, chẳng trách mà những vùng xung quanh đây đã hoang phế nhiều năm nhưng vẫn có cỏ bụi mọc đầy, chỉ riêng có nơi này là không thấy một cọng cỏ hay gốc cây.

Quý Lệ đang nghĩ ngợi thì đã thấy quái nhân cơ hồ như căn bản không thèm để ý đến đám âm hồn đang nhe nanh múa vuốt kia, mà ngược lại, y chỉ cần khẽ vẩy tay một cái, đám âm hồn lập tức biết nay lợi hại, tản ra phía ngoài, nhưng đều giống như bị một sức mạnh vô hình kéo lại gần thân ảnh thần bí kia, trong nháy mắt, những âm hồn đó đều từ từ bị hút vào làn hắc khí bao quanh y trong tiếng kêu gào thảo thiết.

Không hiểu vì sao, khi cảnh này lọt vào mắt, Quý Lệ chợt cảm thấy đầu mình nóng bừng bừng, huyết khí như sôi lên sùng sục, một cơn giận không tên dâng lên che mờ cả lý trí.

Nơi này vốn là quê hương của hắn.

Thảo miếu đó, vốn là nơi hắn chơi đùa.

Quý Lệ tung mình phóng vút ra.

Bóng đen kia lập tức phát giác ra phía sau có chuyện dị thường, cấp tốc quay người lại, đến lúc y nhìn rõ một người một khỉ đang lao tới là ai, thì liền ngậy người ra trong giây lát.

Sau đó từ trong làn hắc khí mờ mịt chợt vang lên tiếng cười cổ quái, thanh âm thấp trầm khàn khàn, khó nghe vô cùng.

Quý Lệ rít lên: "Người là kẻ nào, tại sao lại đến đây thu thập âm hồn, làm chuyện thương thiên hại lý, người không sợ báo ứng à?"

Hắc khí bao quanh đối phương cuộn cuộn trào dâng, rồi đột nhiên xoáy tròn, làm người y bốc cao khỏi mặt đất. Quý Lệ giật mình kinh hãi, biết rõ người này tuy quái dị, nhưng đạo hạnh tuyệt đối không phải tầm thường, liền vội vàng ngưng thần giới bị, không ngờ đây chỉ là một hư chiêu, thử thấy đối phương lắc mình một cái, rồi quay người lướt đi.

Quý Lệ hừ lạnh một tiếng, không chần chừ nỡ không đuổi theo sát phía sau. Từ trên cao, hắn thấy hướng đào tẩu của kẻ kia là chạy về phía vùng sơn dã phía Nam thành Hà Dương ở gần đó, liền theo sát không rời, hắn quyết tâm phải xem cho bằng được con người quái dị kia rốt cuộc là kẻ nào?

Còn về những gì đang đợi hấn phía trước, thì hấn hoàn toàn chưa nghĩ đến.

Nhưng liệu đã có ai nghĩ về những chuyện ấy một cách nghiêm túc đâu chứ, hơn nữa, cho dù hấn có nghiêm túc suy tính chuyện này, thì liệu phỏng có tác dụng gì?

Có lẽ, đây cũng giống như chuyện trong tương lai vậy, bất kể thế nào, là xấu hay tốt, thì cuối cùng vẫn phải đối mặt với nó mà thôi.

- o O o -